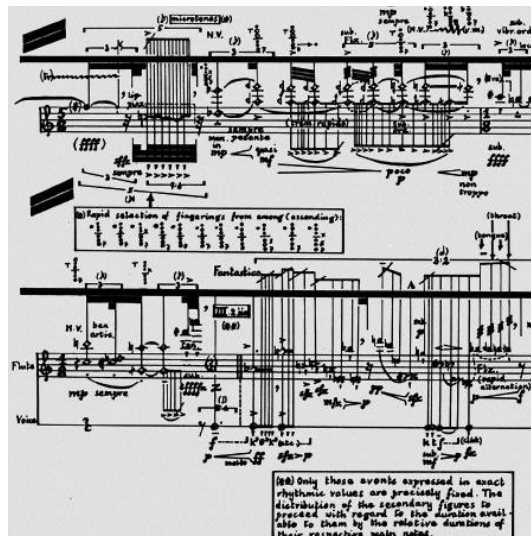

1.2 Η Δυτική μουσική μετά το 1950

Η μουσική μετά το 1950 απαιτεί έναν τρόπο θέασης κι ερμηνείας διαφορετικό από αυτόν άλλων εποχών. Οι πρωταγωνιστές της ζουν και δημιουργούν ακόμα, ενώ το παρελθόν τους είναι παρόν και στα σημερινά τους έργα. Στα νέα δεδομένα συμπεριλαμβάνεται η διεθνοποίηση της μουσικής, ο πλουραλισμός του ύφους και η συνύπαρξη διαφορετικών κατευθύνσεων ή σχολών, αλλά και ατομικών επιλογών. Εμφανίζεται μία γενική τομή με το πρώτο μισό του 20ου αιώνα σε διάφορους τομείς, που έχει χαρακτήρα:

- πολιτικό και ηθικό: νέο ξεκίνημα μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο και τον ναζισμό
- αισθητικό: διεύρυνση της έννοιας της μουσικής τέχνης, συμπεριλαμβανομένης της ακρόασης
- υφολογικό: υιοθέτηση νέων ιδεών - αρχή που έγινε με την ευρύτερη σειραϊκή σκέψη
- τεχνικό: ανακάλυψη ενός νέου ηχητικού σύμπαντος μέσω των δυνατοτήτων που προσφέρει η τεχνολογία

1.2.1 Συγκεκριμένη μουσική

Ο όρος συγκεκριμένη μουσική (*musique concrète*) χρησιμοποιήθηκε από τον Pierre Schaeffer (1910-1995) το 1948 για τη μουσική που χρησιμοποιεί συγκεκριμένο ηχητικό υλικό, π.χ. θορύβους (π.χ. καμπάνες, τρένα, χτύποι), ήχους οργάνων, φωνές πουλιών κ.λπ. ηχογραφημένο σε μαγνητοταινίες, το οποίο μέσω επεξεργασίας σε στούντιο (π.χ. αλλαγή ταχύτητας ή/και κατεύθυνση αναπαραγωγής, διαμόρφωση τονικού ύψους, κολάζ, επανάληψη κ.ά.) διαμορφώνεται σε μουσικό έργο.

Χαρακτηριστικά έργα συγκεκριμένης μουσικής είναι τα εξής:

Pierre Schaeffer - Études de bruits (1948)

Pierre Henry - Variations pour une porte et un soupir (1963)

Pierre Henry - Le microphone bien tempéré (1951)

Pierre Schaeffer & Pierre Henry - Orphée 53, όπερα βασισμένη στην όπερα του Gluck "Ορφέας και Ευρυδίκη", για μαγνητοταινία, τσέμπαλο και γυναικεία φωνή (1953)